

عنوان مقاله:

تحلیل محتوایی و زبانی مفاخره ای بدیع از پیامبر (ص) به روایت نجم الدین رازی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی، دوره 14، شماره 31 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

علی شهلزاده - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات فارسی و زبان های خارجی، دانشگاه تبریز، تبریز، ایران

میرجلیل اکرمی - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات فارسی و زبان های خارجی، دانشگاه تبریز، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

پیش بینی ناپذیر بودن نمود های گوناگون ادب غنایی که ریشه در تجلیات بی حد و حصر عواطف انسانی دارد، تقویت کننده این ذهنیت است که هر لحظه، در گوشه و کنار آثار مختلف، امکان بروز نمونه ای نو و حتی ناشناخته از این نوع ادبی در یکی از زیرشاخه های فراوانش وجود دارد. یکی از این نمونه های محتمل، مفاخره ای است بدیع که نجم الدین رازی از زبان پیامبر (ص) به رشته تحریر درآورده است. طبیعی است که جایگاه منحصربه فرد مفاخره گر در همه جنبه های محتوایی و زبانی قطعه اشاره شده موثر بوده باشد. قدرت نویسندگی و ارادت قلبی مولف مرصادالعباد نیز بی تردید بر تاثیر هرچه بیشتر این مفاخره فرضی افزوده است. در این مقاله، ضمن استخراج و معرفی این قطعه ویژه، آنچه که از نظر محتوا و مولفه های زبانی موجب برجستگی و امتیاز این مفاخره نسبت به سایر مفاخرات مرسوم و متداول ادب فارسی می شود، باتوجه به جایگاه بی بدیل پیامبر والامقام (ص) در مقام مفاخره گر، ارائه و تحلیل خواهد شد.

کلمات کلیدی:

پیامبر (ص)، ادب غنایی، مفاخره، نجم الدین رازی، مرصادالعباد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1664711>

